

Lilac

เพชรชาติ
ต้องการ
ไออุ่นตลอด

망나니는 살고 싶다

bism ชัยยู

greater than โอบา

SERON วร

เพชรฆาต ต้องการ หัวใจเธอ

망나니는 살고 싶다

6

bism

เขียน

greater than

แปล

SERON

วาด

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เปื้อนหมึก

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบกับการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน และที่อยู่ในมือทุกท่านตอนนี้ก็คือ *เพชรฆาตต้องการเอาตัวรอด* เล่มสุดท้าย ซึ่งเป็นเล่มที่จะเฉลยทุกข้อสงสัยของเรื่องราวที่ดำเนินมาอย่างยาวนานให้ทุกท่านได้ทราบกันเสียทีนะคะ

ไม่น่าเชื่อเลยว่า หลังออกจากเขตของฝ่าบาทมังกรที่ทำให้กียูนแจได้โอเกียลุมมาครอบครองแล้ว ในที่สุดเขาก็ได้รู้ความจริงเรื่องความเป็นมาของตัวเองและความจริงเรื่องควอนแจฮยอกเสียที! แต่แค่นี้ก็นับว่าเล็กน้อย เพราะเรื่องราวที่ชวนตื่นเต้นยิ่งกว่านั้นกำลังรอคอยทุกท่านอยู่

ตัวตนของกียูนแจ การหวนย้อนของควอนแจฮยอก ปริศนาดำมืดของซองอุนอันรุ่งโรจน์ ความจริงเรื่องภารกิจจากพระเจ้า รวมถึงจิตใจที่ยากแท้หยั่งถึงของมนุญย์ ทั้งหมดนี้ทุกท่านจะได้พบกับคำตอบและบทสรุปของเรื่องราวที่ดำเนินมาอย่างยาวนานนี้

สุดท้ายทางสำนักพิมพ์ขอขอบคุณที่ทุกท่านให้การสนับสนุนด้วยดีมาโดยตลอด หวังว่าจะได้พบกันในเรื่องถัดไปเร็วๆ นี้อีกครั้งนะคะ

ด้วยรัก

Lilac

ความจริง

[...หัว]

ระหว่างด่าดั่ง ปรากฏว่ามีเสียงปริศนาดังแทรกเข้ามาหวังปลุกให้ตื่น

[นาย...เหนือ...หัว]

เสียงคุ้นๆ เหมือนเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน แต่ที่ไหนกัน นึกอย่างไร
ก็นึกหน้าเจ้าของเสียงไม่ออกจริงๆ

[นายเหนือหัว ตั่งสติหน่อยสิครับ!]

ท่าทางจะเคยได้ยินแค่เสียง แต่ไม่เคยเห็นหน้า ทว่าสุดท้ายก็นึกออก
จนได้ว่าเจ้าของเสียงนั้นคือใคร

“อ๊ะเกียลุซ?”

ปากร้องเรียกหา เปลือกตากะพริบถี่ไล่อาการมึนงง เพราะความทรงจำ
ฉากสุดท้ายที่ชัดเจนอยู่ในหัวสมองเป็นภาพของกียุนแจที่โดนแทงตาย
และถูกทิ้งให้นอนเดียวดายอยู่กลางตึกร้าง

“อีก...”

ความสับสนก่อตัวขึ้นทันควันหลังได้ความทรงจำกลับคืนมาทั้งหมด

สารพัดความรู้สึกขณะย่อนดวบชีวิตของเกียณแจยังตามหลอกหลอน
ยากจะสลัดออกจากใจ

ผมค่อยๆ หวดกายหนึ่งลง หัวงสบสดีอารมณ์ลึกครู่ แต่ดวงตาเหลือบ
เห็นแสงที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล ยังไม่ทันจะขยับตัวไปไหน ไมลี ยังคิด
อยู่เลยด้วยซ้ำว่าจะเดินไปหาแสงนั้นดีไหม แสงดังกล่าวก็พุ่งเข้ามาหา ก่อนแล้ว

“เฮือก!”

ทันใดนั้นโลกตรงหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นสีขาโพลน กว่าจะลืมตาได้
อีกครั้งก็ต้องรอให้แสงนั้นริบหรือลงและกลายมาเป็นภาพของสองคน

“อะ...เอ่อ...อ่า”

ผมอยากจะถามเหลือเกินว่าพวกคุณมาอยู่ที่นี่กันได้ได้อย่างไร แต่
ปากตันพะงาบๆ เหมือนคนเป็นใบ้และเหม่อมอง “พวกเธอ” อย่างไม่เข้าใจ
ผิดกับหนึ่งในสองคนนั้นที่มองมาด้วยความเอ็นดู

“อะไรกัน มองหน้าแบบนี้หมายความว่ายังงิ ลองเรียกคุณน้ำ
ให้ชื่นใจหน่อยสิจ๊ะ คุณน้ำ”

ก่อนรบเร้าให้เรียกตัวเองว่าคุณน้ำ เพราะเธอคือ “ซองฮเยยอน”
คนที่มีความสัมพันธ์คลุมเครือกับกีซอนอู

ว่าแต่...พ่าย้อนกลับมาช่วงมัธยมต้นใช้ไหม เพราะผมไม่คุ้นเธอ
ในเวอร์ชันนี้สักเท่าไร แต่ไม่ถึงกับมองไม่ออกว่าเธอคือซองฮเยยอน

อีกฝ่ายปรี๋เข้ามาลากตัวผมที่ยืนเล่นนิ้วตัวเองแก้อาการประหม่า
มาถึงก็พูดใส่หน้าทันที “ไหนเรียกคุณน้ำหน่อย คุณน้ำ!”

ส่วนอีกคนที่อยู่ข้างๆ คือภรรยาของกีซอนอูอย่าง “ชินจองอา”
เธอชวนเพื่อนสาวของตัวเองคุยอย่างออกรส

“แล้วช่วงนี้เป็นยังงิบ้าง ยังส่งเสียพ่อแม่ไม่ขาดใช้ไหม”

“ก็ใช้ลี จันดูเลพวกท่านยิ่งกว่าพ่อแม่แท้ๆ อีกนะ แต่น่าเสียดาย
ที่ไม่ได้มาเกาหลีบ่อยๆ อดนัดเจอพี่สาวคนสวยเลย”

ซองฮเยยอนตอบคำถามพร้อมเอนกายไปซบอีกฝ่ายอย่างอดอ้อน
จนเรียกเสียงหัวเราะจากชินจองอาได้ ก่อนอวยพรให้ตามประสาพี่สาวใจดีว่า
“ถ้าไปอยู่ที่โน่นแล้วชีวิตมีความสุขกว่าก็ไปเถอะ”

จากนั้นภาพก็ตัดไปโดยไม่มีสัญญาณเตือน แสงที่สว่างวบบขึ้นต่อหน้า
ทำตาพร่าไปหมด เมื่อแสงค่อยๆ จางหาย กลายเป็นวาร์บนี้ผมได้มายืน
อยู่ที่...

ห้องทำงานของกิแกมู

“กิแกมูแน่!”

[ได้สติสักทีนะครับ]

“อิกเกียลซ?”

ผมไม่ได้อยู่เหงาๆ คนเดียวเหมือนอย่างที่ผ่านมา เพราะมีคุกกี้
กับอิกเกียลซมาร่วมรับชมอยู่ข้างๆ ผมก็ลงไปอุ้มเจ้าหมาที่เท่าเรียกสุดกำลัง
ก่อนเริ่มถามเอไ

“เป็นแบบนี้ไปได้ยังไง”

[ไม่รู้ครับ]

“ไม่ๆ ช่วยอธิบายให้ฟังหน่อย”

อีกฝ่ายดูเอือมระอาสุดๆ แต่พอออกปากขอร้องให้ช่วยเล่ารายละเอียด
ให้ฟัง อิกเกียลซก็ยอมทำตามคำสั่งแต่โดยดี

[जूๆ นายเหนือหัวก็ถูกตัวเองในอดีตกลืนกินไปต่อหน้าต่อตาพวกเรา
พยายามเรียกเท่าไรก็ไม่มีผล พวกเราเลยได้แต่ยืนดูอยู่อย่างนั้น
เหมือนเป็นคนนอก จะช่วยอะไรก็ช่วยไม่ได้ครับ]

“เหมือนเป็นคนนอก? เหมือนที่เป็นอยู่ตอนนี้ใช่ไหม”

“ใช่ๆ!”

เป็นแบบนี้ไปได้ยังไง...การที่जूๆ ตัวผมก็มาโผล่ที่นี่ได้จะต้อง
มีเหตุผลอะไรสักอย่าง ไม่อย่างนั้นมันคงไม่บินว่อนไปรอบห้องคล้าย

จะบอกไปกันแบบนี้ ในตอนนั้นเอง ประตู่ห้องของกิแจ่มก็ถูกกระชากเปิดออก โดยไม่มีการเคาะบอกคนข้างใน

“พ่อ!”

“อะไรของแก”

ก็ซอนอู่ตรงไปหาผู้เป็นพ่อ ไม่รู้ว่าเขาไปหัวเสียอะไรมา เพราะมองปราดเดียวก็รู้เลยว่าเขากำลังโกรธจนตัวสั่น

อยู่ดีๆ มีคนมาโมโหใส่แบบนี้ ถ้าเป็นคนปกติคงตกใจจนทำตัวไม่ถูก แต่กิแจ่มนิ่งมาก ไม่มีอาการตกตะลึง ไม่แม้แต่จะปรายตามองด้วยซ้ำ พอลูกชายเห็นแบบนี้ก็กำกระดาษในมือแน่น ก่อนตะเบ็งเสียงแข็งถามพ่อตัวเองอย่างไม่เกรงกลัว

“เป็นความจริงใช่ไหมครับ”

“เรื่อง?”

“พ่อ...ฆ่าแม่ของขุนแจใช่ไหม”

แววตาของคนถามแอบย้อมไปด้วยความมืดหวัง ผมเห็นแบบนี้ก็จะต้องรีบคิดว่าเหตุการณ์นี้น่าจะเกิดขึ้นเมื่อไรหรือช่วงเวลาไหน หลังแอบขำเลื่อมมองปฏิทินบนโต๊ะทำงานของกิแจ่มแล้ว ผมเดาว่านี่น่าจะเป็นช่วง...

หลังชินจองอาตายไม่นาน

ตรงกับตอนที่กิซอนอยู่กับกิขุนแจย้ายออกจากอพาร์ทเมนต์แล้ว ไปอยู่คุกหาสน์พอดิ เท่ากับว่ากิซอนรู้ความจริงก่อนกิขุนแจ หากลองต่อจิ๊กซอร์ดูดีๆ จะยิ่งเข้าล็อกกว่าเป็นช่วงที่กิซอนอู่เริ่มมีพฤติกรรมผิดปกติในสายตาของลูกชาย

ที่แท้เขาก็สงสัยในการตายของภรรยาเหมือนกัน ส่วนเอกสารที่อยู่ในมือคงเป็นข้อมูลหลักฐานที่เขาสืบหาด้วยตนเอง

กิแจ่มให้คำตอบกับลูกชาย

“ไม่ใช่”

“ถ้าอย่างนั้นพ่อจะอธิบายเรื่องนี้ยัง...”

“คนที่ฆ่าลูกสะใภ้ของฉันคือไอ้คนชั่วบรรทุก แกก็น่าจะรู้”

ว่าจบก็แะยะยืม ดูไม่ล้าสักใด ๆ กิซอนอู่เห็นภาพนั้นเต็มสองตา

ก็ถึงกับพูดไม่ออก

เขายืนปากลั่น อ้าอึ้งอยู่นานหลายนาทีกว่าจะกล้าเอ่ยประโยคถัดมา

“แล้วพ่อฆ่าจริงไหม”

“ก็บอกอยู่ว่าไม่ใช่”

“ผมหมายถึงคนชั่วบรรทุก พ่อฆ่าเขาหลังปิดคดีใช่ไหม!”

ไม่ว่าเปล่า แต่ตบฝ่ามือหนาลงบนโต๊ะเสียงดัง ถ้าเป็นคนอื่นปานนี้ คงขวัญเสียไปนานแล้ว ทว่าก็แจ่มยั้งนิ่งเหมือนเดิม ทั้งเอนหลังพิงพนัก อย่างสบายใจ ทั้งตอบออกมาหน้าตาเฉย

“แกมีหลักฐานว่าฉันเป็นคนฆ่าไหมล่ะ”

“...”

“ก็ไม่มี ไม่เหมือนไอ้ซอลลากรู๊ปที่มีหลักฐานมัดตัวแน่น เพราะงั้น ก็ไปไล่บี้มันโน่น จะมาจิกฉันเพื่ออะไร”

ก็ซ่อนอุกถักฟันกรอด เพราะกิริยาท่าทางที่ดูสันทนาแสดงออกมา ดูจงใจจะเย้ยกันชัดๆ แต่ไม่ต้องกลัว เขายังเลือกเชื่อมั่นในความจริง ที่ตัวเองอุตส่าห์สืบมาได้

“ผมจะบอกเรื่องนี้ให้ทุกคนรู้...”

“ทุกคนนี่ใคร”

“จะสื่อหรือจะอินเทอร์เน็ต ผมจะแฉให้หมด! งานนี้พ่อได้จ่ายเงิน ปิดข่าวจงอ้ออีกรอบแน่!”

“เห...รู้ๆ ไม่น่าทำแบบนั้นลงไปเลย...”

“เฮอะ! มาเสียใจอะไรเอาป้านี้ครับ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันนึกสงสาร...หลานนะ เสียแม่ไปก็ว่าน่าสงสารแล้ว ถ้าต้องเสียพ่อไปอีกคน...จะน่าสงสารขนาดไหน”

กระทั่งก็ซ่อนอุได้ยืนเช่นนั้นก็อ้าปากค้าง เพราะคนพูดกำลังบอกว่า ลักวันเขาจะถูกฆ่าตายตามเมียไปอีกคน

“ถ้าหลานมาบ่นคิดถึงพ่อแม่ ฉันต้องทำยังไงละทีนี้ จะให้ส่งไปอยู่ โลกหน้ากับพ่อแม่มันก็...ไม่ได้ด้วยสิ เฮ้อ”

“นะ...นี่พ่อกำลัง...ซู่ผม?”

“ใครซู้ใครก่อน แกต่างหากที่หลงนางผู้หญิงคนนั้นมาก วันนี้ถึงกล้ามาปากดีใส่พ่อแท้ๆที่เลี้ยงแกมาตั้งแต่เด็ก!”

ก็แจมสาตอารมณ์ใส่ไม่ยั้ง แต่ก็ชอนนุกก็ไม่น้อยหน้า ทั้งยังกล้ำมองพ่อตัวเองด้วยแววตาที่ร้อนระอุจากเพลิงแค้น

หากสายตานั้นเป็นอาวุธ ก็แจมคงตายไปแล้ว แต่ก็ชอนนุกได้แค่ฝัน เพราะการจะกำจัดพ่อตัวเองไม่ได้ง่ายขนาดนั้น

ถ้าจัดการก็แจมในเวลานี้ ก็ชอนนุกคงติดคุกหั่วโต แต่ถ้ามัวโอ้อ้อไม่ชิงลงมือ แล้วช่วยถูกก็แจมเล่นงานก่อน...ก็ยูนแจก็จะไม่เหลือใครให้พึ่งพา

พอไม่ได้เป็นก็ยูนแจเอง ผมเลยกล้าวิเคราะห์เรื่องราวต่างๆ แต่ถูกหรือเปล่านั้นไม่รู้ ตอนนั้นก็ยูนแจไม่เหลือใครนอกจากก็ชอนนุกแล้วจริง ๆ

ถึงจะบอกว่าก็ยูนแจยังเหลือปู แต่คิดเหรวว่าปูที่กล้ำฆ่าลูกสะใภ้ของตัวเองและชูลูกในไส้จะเลี้ยงดูเขาเป็นอย่างดี

กลายเป็นว่าสุดท้ายก็ชอนนุกต้อง...

“พ่อมันไม่ใช่คน”

เขาโพล่งประโยคนั้นด้วยใจที่หวังให้พ่อรู้สึกเจ็บที่โดนลูกด่าบ้าง แต่ดูเหมือนนั้นจะเป็นได้แค่ความหวังลมๆ แล้งๆ

“แกก็อย่าลืมหำพิดตัวเองแล้วกันว่าแกก็เป็นลูกของคนที่ไม่เพ่งชี้หน้าด่าว่าไม่ใช่คน”

คว้าน้ำเหลว...ก็ชอนนุกเดินคอตกออกจากห้องโดยมีมังกรอัปสรโฉบตามไปด้วยติดๆ

ทำไมจู้ๆ มังกรถึงเปลี่ยนเป้าหมายไปหากก็ชอนนุกแทนล่ะ

ภาพเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ต้องยั้งั้งใจคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเดินหน้าตามมังกรไปแต่โดยดี

ทำไมเมื่อกี้ยังยึดก็ยูนแจเป็นตัวหลัก...แต่ตอนนี้เปลี่ยนซะแล้ว

ก็ชอนนุกกลายเป็นตัวหลักแทน นี่มันเรื่องอะไรกันแน่

อีกอย่าง สรุปรังมกรอยากให้ผมดูอะไร

คิดให้ตายก็หาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้อยู่ดี ผมจึงตัดสินใจยุติทุกความคิดและเดินตามไป โดยภาพเหตุการณ์ที่ฉายอยู่ขณะนี้จะเป็น

บทชีวิตของกิซอนอุหลังเพิ่งมีปากเสียงกับพ่อตัวเองเมื่อสักครู่

อย่างที่เราเห็นว่ากิซอนอุรู้ความจริงหมดทุกอย่างแล้ว แต่การจะบอกลูกชายตรงๆ นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเขา เขาจึงเลือกเก็บงำเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ก่อนตัดสินใจย้ายออกจากอพาร์ทเมนต์ที่เคยอยู่กับภรรยา เพื่อหนีกิแจมูซึ่งตามสอดส่องไม่เลิก

วินาทีที่ความจริงกระจ่าง กิยุนแจเจ็บอย่างไร กิซอนอุก็เจ็บอย่างนั้นทุกประการ ทั้งยังมีอาการเครียดรุนแรง ผสมผสานกับความกดดันและความหวั่นกลัว

ถ้าต้องเสียกิยุนแจไปอีกคน เขาจะทำอะไร หรือถ้าจู่ๆ เขาตาย กิยุนแจต้องกลายเป็นเด็กกำพร้า...แล้วลูกของเขาจะอยู่อย่างไร

เมื่อหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ กิซอนอุจึงเลือกเป็นคนหูหนวกตาบอด ไม่คำนึงถึงกิแจมูเลยสักอย่าง สวนทางกับในใจลึกๆ ที่รู้สึกผิดกับชินจองอา มาก เธอต้องมาสิ้นใจเพราะเลือกที่จะใช้ชีวิตร่วมกับเขา

ไหนจะเรื่องลูกชาย กิซอนอุทั้งรู้สึกผิดทั้งละอายที่ไม่อาจบอกความจริงกับลูกชายตนเองว่าปู่เป็นคนฆ่าแม่ สองความรู้สึกนั้นกดดันจนเขาไม่กล้าสู้หน้ากิยุนแจ ช่วงหลังจึงเลือกเอาเวลาอยู่กับลูกไปเมาหัวราน้ำที่ร้านเหล้าแทน

เขารู้ว่าไม่ดี แต่เพราะไม่กล้าพอ จนกระทั่งวันหนึ่ง ในขณะที่กำลังมุ่งหน้าไปยังลานจอดรถเตรียมจะกลับบ้านตามปกติ ใครคนหนึ่งก็เข้ามาหา...

“คุณกิซอนอุ”

เจ้าของชื่อหันไปหาต้นเสียงทันที ท่าทางจะไม่คุ้นเสียงหรือเคยรู้จักอีกฝ่ายมาก่อน เมื่อผมหันไปมองตามบ้าง อาการตกใจเหมือนเจอผีตอนกลางวันแสดๆ เป็นอย่างไร ผมก็เข้าใจได้ในตอนนั้น เพราะคนที่ยืนอยู่กลางลานจอดรถมืดๆ คือ...

ซองฮเยยอน?

ซองฮเยยอนในวัยยี่สิบกลางๆ สาวเท้าไปหาผู้ชายตรงหน้าพร้อมรอยยิ้มเย็น ก่อนยื่นมือไปจับทักทาย

“สวัสดีค่ะ ซองฮเยยอนค่ะ หรือจะเรียกเกรซ เอช. มอริส ก็ได้ ฉันเป็นคนของตระกูลมอริส เจ้าของธุรกิจโรงแรมระดับแนวหน้าค่ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ...ไม่ทราบว่ามีอะไรกับผม...หรือเปล่า”

ก็ซ่อนนุ่งเป็นไก่ตาแตกหลังได้พบแขกที่จู่ๆ ก็พรวดมาแนะนำตัว จากท่าทีก็เหมือนไม่ได้มาตีสนิท ในเมื่อซองฮเยยอนมองมาด้วยสายตายากที่จะคาดเดา ปากยิ้ม แต่ดวงตากลับไม่ยิ้มตาม ก็ซ่อนนุ่งฟังไปต็มเหล้ามา ยิ้มมองไม่ออก

“ท่าทางจะตรอมใจที่ต้องเสียภรรยาไปน่าดูเลยนะคะ ขนาดเรื่องผ่านไป ได้ตั้งนานแล้วแท้ๆ”

กระทั่งได้ยินคำพูดนั้น ทำให้สีหน้าเปลี่ยนทันที ดูก็รู้ว่าเขาไม่สบอารมณ์มากที่จู่ๆ เธอก็กุมมาคุยเรื่องนี้ ทว่าซองฮเยยอนก็ไม่ได้หยุดยั้ง การกระทำของตัวเอง กลับกัน เธอกล้าเข้าไปใกล้ๆ เพื่อจะกระซิบเสียงแผ่ว

“ฉันไม่แน่ใจว่าคุณตรอมใจจริง...หรือกำลังทำเป็นตรอมใจไปงั้น”

“นี่คุณ”

“รู้สึกผิดกับพี่จองอา มากเลยใช่ไหมถึงได้ทำตัวแบบนี้ ฉันว่าไม่น่าใช่ล่ะ”

รอยยิ้มบนดวงหน้าของหญิงสาวเลือนหาย ก่อนแทนที่ด้วยความอาฆาตมาดร้าย หายม่นจะกินหัวคน

ขณะที่ก็ซ่อนนุ่งยังคงปิดปากสนิท ไม่ถามสักคำว่าเธอกำลังพูดถึงเรื่องอะไร ตามแบบฉบับคนเมาที่ต้องให้เวลาตั้งตัว ซึ่งซองฮเยยอนก็ใจดี ช่วยย้าเนื้อหาไปให้อีกครั้ง

“รู้แล้วใช่ไหมว่าใครคือฆาตกรที่ฆ่าพี่จองอา”

“ละ...แล้วคุณรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร”

“รู้แล้วจริงๆ ด้วย ถ้าอย่างนั้นจะปิดไว้ทำไมคะ ว่าไง หรือเพราะพ่อคุณเป็นฆาตกร คุณก็เลย...”

“คุณรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร”

คำพูดเหล่านั้นทำให้ก็ซ่อนนุ่งสร้างทันควัน ซองฮเยยอนมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง ก่อนล้วงมือเข้าไปคว้าบางสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ในกระเป๋

“ตายซะเถอะ...ไอ้คนทรยศ!”

“ทำอะไรของคุณเนี่ย!”

เธอพุ่งเข้าไปประชิดตัวก็ซอนอู หวังฝากมิดไว้ที่ท้อง แต่คูกรณีมือไวกว่า สามารถสกัดได้ทันเวลาพอดี ต่อให้เจ้าตัวจะเพ็งสร้างเมา แต่อย่างไรเธอก็คงเอาชนะแรงผู้ชายไม่ได้ยูติ แผนแทงศัตรูจึงล้มไปตามระเบียบ

“อีก!”

ของมีคมร่วงจากมือบางกระทบลงบนพื้นดังเคาะ เป็นสัญญาณให้ก็ซอนอูอาศัยจังหวะนั้นเตะมีดออกไปให้พ้นทาง พร้อมผลักอีกฝ่ายให้กระเด็นออกไป

“อีก!”

ซองฮย็อนพลาดท่าเสียทีไปกองอยู่กับพื้น แต่เธอยังไม่วายมองก็ซอนอูปานจะกินเลือดกินเนื้อ ผิดกับฝ่ายชายที่ยืนหอบหายใจถึงหลังปิดแมลงหวี่ออกไปได้สำเร็จ เธอเห็นแบบนั้นจึงถ่มน้ำลายทิ้งและขึ้นเสียงใส่อีกคนอย่างไม่นึกกลัวหน้า

“ไอ้แมงดา! ขายลูกขายเมียกิน!”

“เดี๋ยวสิ คุณรู้เรื่องนี้ได้ยังไง”

“ทำไม จะไปฆ่าเขาปิดปากอีกคนหรือไง หรือจะฆ่าฉันด้วยละนิสัยแบบนี้ยามาพูดให้ดูดีเลย!”

คนหนึ่งร้อนดั่งไฟ อีกคนใจเย็นราวกับน้ำ

“คุณเองก็ไม่มีหลักฐานเหมือนกันละสิ”

“...”

“วันนี้ก็เลยมาหาผม เพราะถ้าคุณมีหลักฐาน ป่านนี้เรื่องคงดังไปทั่วบ้านทั่วเมืองแล้ว ฮ่าๆๆๆๆ!”

ก็ซอนอูทั้งตัวนั่งต่อหน้าคูกรณีสาว ก่อนพึมพำเสียงเบาอย่างคนหมดสภาพ

“เมื่อก็คุณว่าไหนะ ผมขายลูกขายเมียกิน? เออ ก็ถูกของคุณผมขายเมียกินจริง ๆ แต่ไม่ใช่เพราะเงินหรอกจ้ะ ไม่ใช่เพราะเงิน... ไม่ใช่เลย...จริง ๆ”

“...”

“ผมรู้ว่าใครเป็นฆาตกรฆ่าเมียผม ผมรู้...แต่ผมบอกใครได้บ้างละ

หลักฐานก็ไม่มี หรือต่อให้สักวันผมจะจัดการมันเข้าคุกได้ แต่เดี๋ยวมันก็ออกมาลอยหน้าลอยตาเหมือนเดิม ที่นี้คุณจะให้ผมทำยังไง จะแก้แค้นมันด้วยสองมือของตัวเองยังทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ตอนนั้นผมไม่สนแล้วว่าตัวเองจะแพ้หรือจะชนะไอ้แกนั้น ผมสนแค่ลูก...ถ้าผมหายไปสักคน แล้วขุนแจจะอยู่ยังไง ใครจะเลี้ยงลูกผม”

“...”

“แล้วแบบนี้จะให้ผมบอกลูกได้ยังไงว่าปู่แท้ๆ เป็นคนฆ่าแม่ของเขา!”

ก็ซอนอุตวาดใส่หน้าหญิงสาวอย่างเหลืออด ก่อนยกมือสองข้างขึ้นกุมหน้าเพื่อปิดบังหน้าตาถูกผู้ชาย

“มันบอกผมว่าอะไรรู้ไหม ถ้าผมแฉ มันจะฆ่าผมทิ้ง แล้วสักวันมันก็จะฆ่า...ฆ่าลูกให้ตายตามพ่อแม่ไปด้วย”

“คุณ...”

คำบอกเล่าข้างต้นทำให้ซองฮยเยยอนกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เพราะเธอคิดมาตลอดว่าก็ซอนอุถือทางฆาตกรถึงยังนิ่งเฉยมาจนถึงทุกวันนี้ได้แต่สุดท้ายกลับไม่ใช่และไม่ใกล้เคียงกับที่คิดแม้แต่หน่อย

เธอนิ่งให้ความคิดตกตะกอนอยู่พักใหญ่ ก่อนยื่นนามบัตรให้อีกฝ่าย

“ฉันว่าพวกเราคงมีเรื่องให้ต้องคุยกันอีกเยอะ เอาเป็นว่าสร้างเมามือไหร่ก็ติดต่อกันนะค่ะ”

ว่าจบก็ยื่นกายลุกขึ้นยืน ทั้งให้ก็ซอนอุนั่งจมกองน้ำตาอยู่อย่างนั้น โดยก่อนไปเธอไม่ลืมเก็บมีดเข้ากระเป๋าตังเดิม และวางตัวนิ่งเหมือนเมื่อครู่นี้มีอะไรเกิดขึ้น

ก็ซอนอุร้องไห้โฮราวกับเป็นเด็กน้อยอยู่นานกว่าจะตั้งสติและลากสังขารไปขึ้นรถได้ แน่نونว่าคืนนั้นเขากลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพมีคนขับรถมาส่งถึงหน้าบ้าน วันต่อมาหลังจากสร้างเมามาเขาก็ต่อสายไปหาซองฮยเยยอนหลังจต ๆ จ้อง ๆ นามบัตรของเธอยู่นาน

ทั้งสองได้กลับมาเจอกันอีกครั้งในสภาพที่สติสมบูรณ์เต็มร้อย และนี่คือบทสนทนาระหว่างทั้งคู่

“ก็คือคุณจับพิรุณได้เหมือนกันว่าซองอุสร้างสถานการณ์”

“ใช่ค่ะ แต่ปัญหาคือถึงจะมั่นใจว่าไอ้แกนั้นเป็นฆาตกร แต่ฉันก็ยังไม่มีหลักฐานที่จะใช้มัดตัวมันได้”

“ถ้าไม่มีก็ยากแล้ว หรือต่อให้มี แต่หลักฐานอ่อนเกินไป ไอ้แกนั้นก็คงไม่ได้นอนคุกนาน เดียวก็ได้ออก”

“...”

“ผมช่วยอะไรไม่ได้เลยจริง ๆ ขอโทษด้วย”

“ที่คุณเฉยเพราะขุนแจถูกจับเป็นตัวประกันอยู่ ถูกต้องไหมคะ”

เขาผงกศีรษะรับด้วยสีหน้าอมทุกข์ แม้เธอจะถามด้วยความระวังขั้นสุดแล้วก็ตาม ซองฮเยยอนเห็นแบบนั้นจึงซึ่งใจคิดอยู่ชั่วครู่ ก่อนเอ่ยคำถามต่อไป

“แต่สิบปีแก็แค้นก็ยังไม่วายใช้ไหมล่ะคะ”

“ขอแค่ขุนแจปลอดภัยก็โอเคแล้ว”

“...”

“เอาจริง ๆ ตอนนั้นผมกำลังเตรียมแก็แค้นพ่อตัวเองในแบบของผมอยู่”

ไฟโทสะปะทุขึ้นในแวตา บัดให้ความทุกข์ระทมปนผิดหวังในตัวบิดาพลันอันตรธานไป ก็ซ่อนอุกามัดแน่น แสดงสีหน้ามุ่นมั่นคล้ายอยากบอกให้คู่สนทนารับทราบเอาไว้ว่า ถ้าเขามีโอกาสได้ล้างแค้น เขาจะลงมือทันที

“แต่เล่นงานแค่ตัวเขาจะไปสะใจอะไรล่ะคะ”

“คุณ...?”

“เลวแบบนี้ต้องได้สูญเสียของรักซะบ้าง จะได้รู้สำนึก”

ซองฮเยยอนขบริมฝีปากแน่น หากพูดถึงของรักของก็แจมู แน่แน่นอนว่าต้องเป็น...

ซองฮุน

ความภาคภูมิใจเพียงหนึ่งเดียวที่ก็แจมูเฝ้าทะนุถนอมมาทั้งชีวิต ไม่มีอะไรสำคัญกับไอ้แกนั้นมากไปกว่าซองฮุนแล้ว

เมื่ออุดมการณ์ตรงกัน ทั้งสองจึงตกลงร่วมมือกันเอาคืนก็แจมู โดยขั้นแรกคือแสดงละครตบตา แสร้งทำเป็นยอมศิโรราบ แต่เบื้องหลังซุ่มเก็บหลักฐาน ในอดีตซองฮุนเคยก่อคดีอะไรไว้บ้าง พวกเขาจะไล่ตาม

ให้หมด ถึงคราวจัดการจะได้ลุยแบบรวดเร็ว

ทว่าเส้นทางย้อมไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะก็แจ่มดูท่าจะไม่ยอม
เสียรู้ให้ง่าย ๆ ขนาดก็ซ่อนอยู่ยอมนำหน้าไปขอคืนดีแล้วก็ตาม

“ฉันจะส่งแกไปดูแลสาขาที่อเมริกา”

“ครับ”

“ส่วนยูณแจ...ทิ้งมันไว้ที่นี่”

“พ่อ!”

ใช่ ก็แจ่มให้กียุนแจอยู่เกาหลีใต้ ไม่ใช่ในฐานะหลาน แต่ในฐานะ
ตัวประกัน จะได้หนีไปไหนไม่ได้ แน่نونว่าก็ซ่อนอยู่ค้ำหน้าหัวชนฝา
แต่น่าเสียดายที่ไม่เป็นผล เขาจึงต้องคิดหาแผนสำรอง เช่น ถ้าหลานร้อง
อยากไปกับพ่อ ปู่ก็ไม่น่าจะกล้าขัดใจ ทว่าสุดท้ายก็เป็นอย่างที่เห็น

กียุนแจไม่ไป เพราะเจ้าตัวบักใจเชื่อไปแล้วว่าพ่อขายลูกขายเมีย

ผมถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน นี่คือนาทีมังกรอยากฉายให้ดูเหรือ
เป็นการฉายพร้อมเฉลยความจริงว่าพ่อลูกคู่นี้แค่เข้าใจผิดกัน ส่วนเรื่องราว
ต่อจากนั้นเป็นไปอย่างที่ทุกคนรู้ ก็ซ่อนอยู่ต้องย้ายไปตั้งตัวใหม่ที่สหรัฐฯ
เพียงลำพัง

เรื่องยังไม่จบแค่นั้น ภาพในอดีตยังคงฉายให้พวกเราได้รับชมต่อ

ตอนนี้ผมพอจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดแล้ว มังกรที่บินโฉบอยู่เหนือหัว
จึงลดตัวลงมาเกาะไหล่และส่ายหางไปมา

“แค่นี้ก็น่าจะ...”

...โอเคแล้ว นั่นคือสิ่งที่ผมกำลังจะพูด แต่จู่ ๆ ก็โดนดูดเข้าไปชม
อีกหนึ่งเหตุการณ์ หลังปลายทางของมังกรอัปสรส่องแสงเรืองรองน่าสงสัย

“เฮือก!”

ผมถูกพาไปตอนที่ซ่อนอยู่ย้ายไปอยู่สหรัฐฯเรียบร้อยแล้ว และตรง
กับตอนที่กียุนแจเริ่มออกฉาย สุดท้ายก็เปลี่ยนไปเมื่อได้รู้จักกับซางฮยียอล

จากนั้นภาพก็ตัดไปตอนที่ซ็องอึจุนกับควอนแจฮยอกวิ่งหนีหลังไว ๆ
ออกจากบ้าน น่าจะเป็นช่วงก่อนที่กียุนแจจะหายไปจากโลก

หลังการแสดงชุดสุดท้ายที่กีญแจเตรียมไว้จบลง พอเขาตายสมใจ
 ซางอียยอลก็รีบเข้าไปตรวจศพจนพบรีโมตจู่ระเบิดที่ซุกซ่อนอยู่ภายใน
 แต่ความแปลกที่ทำให้คุณพระเอกขมวดคิ้วคือรีโมตนั้น...ไม่มีถ่าน

ลมหายใจ หัตถ์วิสัย และสติของกีญแจค่อยๆ บางเบา มีดมัว
 และจางหาย เช่นเดียวกับของพวกเราที่เป็นผู้ชม

จะต่างกันก็แค่ในขณะที่กีญแจกำลังดำดิ่งสู่ห้วงแห่งความตาย
 พวกเรากลับถูกแสงปริศนาสาธไส่หน้าเพื่อปลุกให้ตื่น เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง
 ก็ได้เห็นภาพของกีญแจ...ไม่สิ ดวงวิญญาณของกีญแจที่ลอยไปหา...

“เดี่ยว...”

ใครคนหนึ่งที่ผมเห็นแล้วถึงกับหลุดอุทาน เพราะการที่กีญแจเข้าไป
 สิงคนคนนั้นแปลว่ากีญแจต้องไม่ใช่กีญแจอีกต่อไป ผมไม่ได้สนใจอะไร
 ในเรื่องนั้น ไม่ได้สนใจด้วยว่าดวงวิญญาณของเขาจะลอยไปสิงใคร เพราะ
 ผู้โชครัดคนนั้นเป็นคนที่ผมคุ้นหน้าคุ้นตาดี

ใช่...ใช่ใช่ไหม...

บพชีวิตของผู้โชครัดคนนั้นเป็นอย่างไร ภาพตรงหน้าจะฉายให้ได้รับชม
 ครบทุกกระบวนการ ตั้งแต่ตอนยังแบเบาะ เติบโตพอที่จะวิ่งเล่นกับเพื่อนๆ
 ในบ้านเด็กกำพร้า และตลอดจนถึงตอนเป็นวัยรุ่นชายเต็มตัว

ทั้งยังโตพอที่จะออกมาใช้ชีวิตอยู่ในห้องเดี่ยวซึ่งผมคนนั้นคุ้นเคย
 กับบรรยากาศในห้องเป็นที่สุด และรู้จักใช้โทรศัพท์มือถือ แต่เหมือนจะ
 ไม่รู้จักถนัดถใจถึงดาวดิสก์มือถือ

“เฮอะ จบบแบบนี้เลยเธอ”

พูดเสร็จก็ละเมอต่อว่า ถ้าตัวเองได้เป็นกีญแจจะทำแบบนั้น จะใช้
 ชีวิตแบบนี้ และจบด้วยการปิดโทรศัพท์มือถือนอน แต่อาจเพราะยังไม่ว่าง
 ถึงนอนหลับ บ่นอุบิบไปตามประสาคนที่ยังหยุดคิดเรื่องนยายไม่ได้

“ถ้าเป็นรานะ...ถ้าเราได้เป็นกีญแจละก็...”

บ่นจบก็หัวเราะในความจริงจังเกินไปของตัวเอง ก่อนหลับตาลง
 เพื่อจมสู่ห้วงนิรา สวนทางกับผมที่กำลังตกตะลึงจนพูดไม่ออก

หมายความว่ากีญแจตายและเกิดใหม่มาเป็น...

ผม?

ง ลับสน อีกรั้งเรมเวียนหัว เพราะจุ่ๆ โลกที่สงเท้าเหียบยืนอยู่
ก็ลั่นสะเทือนอย่างรุนแรงคล้ายแผ่นดินไหว มีหน้าจ้ำยังเกิตรอยแยกและ
ดูตให้พวกเราลงไป

“โอย...”

ความรู้สึกแรกหลังลืมตาคือหนักร ลุกไม่ขึ้น เหมือนมีใครเอาเชือก
มามัดตัวไว้กับเตียง

หนังกตหย่อนจนเจียนจะหลับอีกรั้ง ผมพยายามเบิกตาสู้ ในที่สุด
ก็เห็นเพดานที่คั่นต

“ที่...นี่...”

ลุกไม่ได้ หนังกก็หย่อน ล่าสุดมีอการลั่นเปลี่ยเพิ่ม

แต่มันเป็นแบบนี้ไปไต้ยังง การผจญภัยในห้วงอดีตของกีขุนแจ
ให้ทั้งข้อมูลที่สร้างความตกตะลึงไปทั่วโลกและทำให้มันได้ขนาดนี้เชียวหรอ

“อี...เกีย...ลูซ”

ผมค่อยๆ เปล่งทีละพยางค์ ซ้าๆ ซัดๆ จนในที่สุดเจ้าของชื่อ
ก็ปรากฏตัว แต่พอมมาถึง อีกรฝ่ายเอาแต่มองอย่างละเหียใจ และที่น่าโมโห
กว่านั้น หลังเตะปากทำท่าว่าคาญเสร็จก็พูดจาไม่น่าฟัง

[อะไรอีกรับ]

งไม่พอ ยังจะอ่อนแออีกร เห็นแล้วสมเพชลูกตชะมัด หมอนัน
ไม่ได้พูดแบบนี้ แต่ลืหน้าทำให้รู้สึกเช่นนั้น

“เป็น...แบบนี้...ไปไต้...ยังง”

[อะไรละครับ]

คำตอบที่ได้มานั้นไร้ประโยชน์และทำให้ไม่สบายอารมณ์กว่าเดิม ผมต้องพยายามข่มใจไว้และกัดฟันทำหน้าหน้าถามต่อ

“ทำไม...ผมถึง...มาอยู่ใน...สภาพนี้...ได้”

[จะไปรู้ไหมล่ะครับ ผมก็เพิ่งกลับมาพร้อมนายเหนือหัวเมื่อกี้]

โอ๊ย โอ้หมอนี่! ยอกย้อนเสร็จยังมีหน้ามาเดาะปากแสดงออกว่า
รำคาญอีก...คุ้ยด้วยแล้วความดันจะขึ้น

ในตอนนั้นเอง ผมพลันได้ยินเสียงเดินเตาะเตาะ และกลายเป็น
เจ้าก้อนชนที่กระโดดขึ้นมา

“กียุนแจ!”

“อะ...อ๊ย!”

คุกกี้กระโจนเข้ามาเลียหน้าแบบไม่เว้นช่วงให้หายใจ ผมเห็นแบบนี้
ยั้งง พวกเราไปท่องอดีตของกียุนแจมาด้วยกันแท้ ๆ แต่ทำไมผมถึง
เป็นคนเดียวที่สลับ ไม่สิ พวกเราไม่ได้ไปกันแค่สาม เพราะเจ้าของเสียง
ร้องครวญครางที่บินโฉบอยู่เหนือศีรษะก็ไปด้วยเหมือนกัน

มังกรบินวนเวียนอยู่แบบนั้น แต่จู่ ๆ ก็บินลงมาอยู่ข้างคุกกี้แล้วมอง
พิจารณาผมแบบละเอียด

จากนั้นก็เงยกริบ ไม่ยอมส่งเสียงใดออกมา แต่ผมพอจะจับความรู้สึก
ได้ว่า มันกำลังถามอยู่ว่าผมพอใจกับการผจญภัยเมื่อครู่หรือเปล่า
เมื่อพยักหน้าตอบว่าใช่ มังกรก็ยิ้มตาหยี ก่อนออกแรงกระพือปีกและโผบิน
ขึ้นสู่อากาศอีกครั้ง

[ไปซะแล้ว]

เสร็จแล้วก็บินหายไป ทิ้งให้อัก็เกียลซุขพรา่เพื่อหา ผมคิดว่ามังกร
น่าจะแค่ไปบินเล่นอยู่ในสวนเหมือนอย่างเคย แต่คุกกี้ทักท้วง

“ปล่อยมังกรไปแบบนี้จะดีเหรอ กียุนแจ”

“หือ? ปล่อย?”

“เมื่อกี้ม้งกรถามว่าหมตธุระแล้วไปเลยได้ไหม แล้วก็ยูนแจ็กพักหน้า
อนญุต”

อ้าว! แบบนี้ก็เป็นเรื่องแล้วสิ ผมนึกว่าน้องถามว่าพอใจกับทริบ
เมื่อครูหรือเปล่า

สงสัยเวลาสัตรีวิเศษพูดอะไรต้องระวังหน่อยแล้ว

แต่ปล่อยม้งกรไปแบบนั้นก็ไม่น่าจะเป็นอะไร...หรือเปล่า

แม้ผมจะพาม้งกรมาอยู่ด้วยกันบนโลกได้ แต่ใช่ว่าจะขัดใจหรือ
ออกคำสั่งห้ามไม่ให้ทำอะไรได้...

“ปล่อยไปแบบนั้นไม่เป็นไรใช่ไหม”

แต่ที่แอบกังวลคือ มันเป็นลูกของม้งกรนอกคอกอีกที จึงเกรงว่า
มันจะไปทำตัวไม่น่ารัก ผมจึงถามอิกเกียลซที่คุ้นเคยกับม้งกรดีที่สุดตรงๆ
จากที่สับสนกับเขาก็ดูเหมือนไม่มีอะไรต้องห่วง

[อาจไม่เป็นไรครับ เพราะม้งกรเป็นสัตรีที่มักถอดบทเรียนจาก
บรรพบุรุษของตน ฉะนั้นถ้าเขาไม่ก่อเรื่องให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย ก็น่าจะ...]

“อืม...”

[เอาเป็นว่านาทีนี้เราต้องเชื่อมั่นในตัวเขาเท่านั้นครับ เพราะพวกเรา
ก็ไม่อาจไปจองจำหรือกักขังห้วงเหวได้อยู่แล้ว ยิ่งหอคอยล่มสลาย
ไปแล้วด้วย]

“มันก็จริง”

นาทีนี้ทำได้แค่ทำใจยอมรับเท่านั้น

[ทั้งนี้เขาอาจกลับมาหาอีกครั้งก็ได้ อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นครับ]

“อะ? หมายความว่ายังไงนะ”

[อย่างถ้าจะกลับมาจริงๆ ก็คงกลับมาเพราะขาดหินมามา]

กลับมาเพราะขาดหินมามาแล้วเกี่ยวอะไรกับผม ผมป็นพนักงาน
ใส่โอเกียลช อีกฝ่ายขมวดคิ้วท่าทางไม่พอใจ แต่ก็ยังช่วยอธิบายให้ฟัง

[ที่ได้มีหินมามา ที่นั่นมีมังกร เนื่องจากพวกเขาเป็นสิ่งมีชีวิตที่ต้อง
พึ่งหินมามาเป็นหลัก เช่นเดียวกับมนุษย์ที่ต้องมีลมหายใจเพื่อดำรงชีวิต
อยู่ต่อไป]

อย่างหลุมหลบภัยของมังกรอาร์เซอัสที่โอเกียลชเคยพูดถึงตอนนั้น
บริเวณนั้นก็มียหินมามาเป็นจำนวนมาก มังกรจึงมักรวมตัวกันอยู่บริเวณนั้น

[ที่นี่เป็นสถานที่ที่มีหินมามาเยอะที่สุดในโลกครับ]

“หมายถึง...บ้านหลังนี้...?”

[ใช่ครับ แต่ถ้าจะพูดให้ถูก หินมามาจะอยู่แถวๆ ตัวของนายเหนือหัว
นี่แหละครับ]

แถวตัวผม? ผมเป็นแค่คนธรรมดา ไม่ใช่ผู้มีความสามารถ จึงมอง
เอาไอย่างไม่เข้าใจ และโอเกียลชก็ได้ช่วยตอบด้วยการชี้ใบหน้าตัวเอง

ผมเข้าใจได้โดยพลันว่าในตัวเขามีหัวใจมังกรที่อุดมไปด้วยหินมามา
ซึ่งทำหน้าที่เป็นพลังขับเคลื่อนหลักให้อยู่ เพราะแบบนี้มังกรอัปสรเลยชอบ
มาวนเวียนอยู่แถวตัวผม เมื่อเห็นว่าผมเข้าใจเรื่องดีแล้ว เอไจจึงไม่ว่าอะไรต่อ
แต่ที่นี้ก็เดายากว่ามันจะกลับมาหากันหรือเปล่า

บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าตอนนี้รู้สึกดีหรือรู้สึกแย่ที่ต้องปล่อยมันให้

ไปอยู่ไกลหูไกลตา หวาจะเก็บไว้กับตัวผมก็ตองลำบากดูแล แตที่แน่ๆ คือ อย่างน้อยผมงก็ไม่ได้นิสัยแยเหมือนไอแกวนี่

ตอนนี้ผมพอจะรู้สึกดีขึ้น ตัวเบาขึ้นมาบ้างแล้ว หลังนอนติดเตียง อยู่นาน

ทั้งนี้ทั้งนั้นผมยังไม่สามารถลุกจากเตียงได้ ลำพังยืนมือไปลูบขนคูกก็ เล่นได้ก็นับว่าดีมากแล้ว และในตอนนั้นเองก็มีใครคนหนึ่งเปิดประตูเข้ามา

“ยูณ...แจ...”

“อ่า...”

“ได้สติแล้วหรือ”

ก็ซ่อนนูปรีเข้ามาพลิกตัวดูซ้ายแลขวาพร้อมแวตาทที่อัดแน่นด้วยความหวงใย ตรงกันข้ามกับผมที่รู้สึกประหลาด

ผมตองนับวาก็ซ่อนนูปรีเป็น...พ่อ พ่อแท้ๆ ของผมใช่มั้

ก่อนจะได้รู้ความจริง ผมมองเขาเป็นพ่อของกีญแจ เป็นคนของกีญแจมาโดยตลอด

อีกเรื่องคือพอได้หวนมาเจอหน้าเขาอีกครั้ง ความรู้สึกที่ฝังรากลึกอยู่ในใจของกีญแจเมื่อวันวานก็ปะทุขึ้นมาทันที มีทั้งความซุนเคือง ผิดหวัง และคับแค้น

ตอนก็ซ่อนนูปรียื่นมือมาจับ ผมสะดุ้งทั้งอย่างไม่ยติ จนอีกฝ่ายหน้าเสีย หันตา

“ยูณแจ...”

“ทำแบบนั้นทำไมครับ”

ก่อนแปรเปลี่ยนมาทำหน้างเพราะผมเข้าประเด็นทันทีโดยไม่มีเกริ่นนำ คงไม่มีใครเข้าใจได้

ผมแค้นเกินกว่าจะใจดีเล่าต้นสายปลายเหตุต่างๆ และเจ้าตัวก็น่าจะรู้ดีอยู่แก่ใจ

วางแผนเสียดิบตีวว่าจะแก้แค้น ทำไมสุดท้ายถึงหน้ามืดตามัว มาเลือกผม แทนที่จะเอาเวลาไปเล่นงานไอ้แกวนั้น

จะมาทำตัวเป็นคุณพ่อแสนดีเอาบ้านนี้ทำไม อะไรเข้าสิงดลใจให้

ทำแบบนี้

ท่าทางผมจะเป็นชนวนที่ทำให้เขาต้องขาดกับซอฮะเยยอนด้วย
จิ๊กซอร์ของแต่ละเหตุการณ์ค่อยๆ ร้อยเรียงเข้าหา จนตอนนี้กระจ่าง
ทุกอย่างแล้วว่าทำไมตอนนั้นเธอถึงบุกเข้ามาโวยวาย ที่แรกก็นึกว่าฝ่ายหญิง
จะไม่พอใจกับรักทางไกลเสียอีก

“ตอนแรกพอเลือกล้างแค้นเขามากกว่าเลือกผมแท้ๆ แล้วทำไม
จู่ๆ ถึง...”

มายอมแพ้อาง่ายๆ แบบนี้ ผมไม่สามารถต่อคำพูดตัวเองให้จบ
ทางด้านก็ซอฮะเยยอนจะเข้าใจความหมายของผมแล้วถึงถอนหายใจเล็กน้อย
ก่อนตอบ

“ก็แกบอกอยากได้”

“ผมจะไปอยากได้อะไร”

“ซอฮะเยยอนไง แกเป็นคนพูดเองกับปากว่าอยากได้ซอฮะเยยอน”

กียุนแจในอดีตกาลภาควิชาใจในซอฮะเยยอนอย่างไร ก็ซอฮะเยยอนที่เป็นรุ่นพ่อ
ก็คงไม่ต่าง แต่ตอนนี้อีกฝ่ายน่าจะไม่ได้แล้ว เนื่องจากภรรยาของตัวเอง
ต้องสังเวทลมหายใจเพราะมัน

จะนั่นถ้าเขาคิดจะโค่นมันก็ไม่แปลก แต่...

ทำไมยอมแพ้ง่ายๆ เพียงแค่ผมเอ่ยปากว่าอยากได้

แค่นี้เขาก็ถึงขั้นยอมทิ้งทุกอย่างเพื่อกลับเกาหลีมาเป็นสุนัขรับใช้
ให้ก็แจ่มเลยหรือ

เพื่อผมคนเดียว?

สมองพลันขาวโพลน หัวสมองตึบตันไม่รู้จะตอบทสนทนาอย่างไร
ผมเงิบไปนานกว่าจะเอ่ยปากอีกครั้ง

“ไม่... เสียตายเธอครับ”

ไม่เสียตายที่ต้องวางมือจากก็แจ่มเพื่อเหตุผลเล็กๆ แค่นี้หรือ
ผมถามอย่างจริงจังมาก ทว่าอีกฝ่ายกลับแค่ส่งยิ้มบางๆ มาให้

“ไม่เลย”

ก่อนตอบอย่างมั่นใจ ไร้ความลังเลใดๆ